

Entrevista a Joan Oliver, ex-diputat al Congrés per Unió Valenciana

“El partit no és sols González Lizondo”

Joan Oliver, membre d'Unió Valenciana des de 1982 i diputat a Madrid en la passada legislatura, reflexiona sobre el retrocés electoral que ha patit el seu partit. Va ser exclòs per González Lizondo com a número dos de la llista al Congrés, però d'això, diu, en parlarà quan toque.

Creu que el fracàs d'Unió Valenciana és culpa d'una persona o de tot l'executiu?

—És cert que hi ha hagut uns mals resultats, perquè no són ni els que vàrem obtenir el 1989 ni tampoc els que s'ha previst per aquestes eleccions. Això s'ha pogut produir bé perquè no s'ha sabut donar un missatge correcte o bé perquè s'ha dirigit a un electorat equivocat.

—¿No pot haver estat conseqüència, entre altres coses, de la retirada de suport d'un mitjà de comunicació aliat del lizondisme com era el diari Las Provincias?

—Ací tots sabem que hi ha uns mitjans més pròxims al progressisme del Partit Socialista i uns altres que estan més en la línia del Partit Popular, i en aquest joc s'ha fet una bipolarització prou forta.

—¿No creu que un factor de la baixada és que l'anticatalanisme ha deixat de tenir “ganxo” electoral?

—Jo personalment sóc anti-anti, és a

Joan Oliver, ex-diputat al Congrés per UV. RAFA GIL

dir, estic en contra dels “antis”. A més, és conegut que estic casat amb una catalana.

—¿Per vostè no és una contradicció que Lizondo demane per TV3 el suport a CiU després de haver demostrat insistentment el seu anticatalanisme?

—Si ha demanat el vot per Convergència m'ha demostrat que és un nacionalista convençut i em sembla una demostració d'intel·ligència.

—¿Comparteix vostè la similitud que des del seu partit es fa entre el triumvirat Lizondo-Piles-Chiquillo i el format per Pujol, Roca i Cullell?

—He de dir que és una opinió molt respectable, però que no compartesc.

—¿Unió Valenciana és Vicent González Lizondo?

—Jo estic completament convençut que el partit no és només González Lizondo, encara que ell siga una peça important.

Vicent Lafora

El regionalisme valencià va de baixa

La davallada de vots d'Unió Valenciana en aquestes eleccions generals (112.032 davant els 144.924 del 1989) ha posat en evidència la crisi que viu el regionalisme valencià. En aquesta crisi juguen tant factors interns com externs. D'una banda, la decisió de Lizondo de defenestrar Joan Oliver com a segon de la llista al Congrés va tornar a obrir els conflictes interns que estaven latents i que van afectar fins i tot la governabilitat de l'ajuntament de València.

Amb la divisió, la solidesa de què es vanten públicament els regionalistes, va quedar seriosament qüestionada. L'esperit aclaparador de Lizondo i la seua pobra imatge pública varen deixar el partit tocat. Així ho afirmava una dona, la nit del 6-J a

la seu d'UV després que Corcuera donara els resultats per televisió: “Ja ho vaig advertir que no era gens bo, tant d'acaparar i acaparar...”.

EL TEMPS (vegeu núm. 465) ja va pronosticar la baixada dels vots del partit de Lizondo i la pèrdua d'un diputat. A la ciutat de València, els resultats han estat prou significatius: dels 53.011 vots obtinguts el 1989, ara els regionalistes n'han tret 39.438, xifra prou allunyada dels 80.500 vots que varen aconseguir en les municipals de 1991. Segons aquestes xifres, si hagueren estat uns comicis locals, UV hauria passat a ser la quarta força política de València amb només tres regidors, en lloc dels vuit que té ara.

Els factors externs del descens regiona-

lista són diversos. D'una banda, el fet que aquesta volta el votant de dreta ha optat pel Partit Popular davant la possibilitat real que Aznar arribara a la Moncloa. Un altre possible factor a estudiar és el decantament cap al PP per part del diari *Las Provincias*, fins fa poc defensor fervorós del regionalisme. Per últim, la crida permanent que UV ha fet i fa contra el “perill català”, no ha tingut aquest vegada la resposta electoral que es pensaven. La dreta s'ha adonat que això ja no ven. Així, per exemple, l'alcaldesa Rita Barberà ha fet front comú amb Pasqual Maragall i Jordi Pujol, en demanar l'AVE per al corredor mediterrani.

V. L.